

lignet paa et for ensidigt Grundlag, idet der kun regnes med Indtægten, og Erfaringen viser, at Folk med relativt store Indtægter maaske ingen skattepligtig Indtægt har, fordi de Skatter, de svarer af deres Formue til Staten, er saa store, at de opvejer det samlede Indkomstbeløb.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke finder Grund til at fremsætte et Ændringsforslag til de kommunale Skattelove, et Ændringsforslag, som skulde gaa ud paa, enten at Kommunerne faar Ret til at opkræve en vis Formueskat, eller i hvert Tilfælde, at kun de Skatter, der svares til Staten, kan fradrages; for Statskatten beregnes, og kun de Skatter, der svares til Kommunen, kan fradrages i Indkomsten, før Skatten til Kommunen beregnes. Det, der er den store Fejl i Øjeblikket, og det, der volder disse meningsløse Forhold, er jo dette, at Stat og Kommune øser af den samme Kilde, men paa en saadan Maade, at der intet bliver til Kommunen, fordi Staten tager først. Og vær overbevist om, at de Skatteydere, som bor i de Kommuner, jeg lige har nævnt et enkelt Eksempel fra — og der kunde nævnes en Mængde Eksempler omkring fra Danmarks forskellige Kommuner, som maaske er endnu mere grelle end det Eksempel, jeg har nævnt —, vær overbevist om, at de føler en saadan Ordning ganske urimelig og meningsløs, en Ordning, der medfører, at samtidig med at deres Indtægter daler, skal de ikke alene bære de Skatter, som de har baaert hidtil, men de skal tillige have de Skatter fordelt paa deres Skuldre, som tidligere har været betalt af de Godsejere, som nu slipper for at betale Skat paa Grund af dette Sammenspil mellem Statsskatter og Kommuneskatter. Jeg synes, der i højeste Grad trænges til en Ændring paa dette Omraade, og jeg vil, som sagt, meget alvorligt henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage under Overvejelse, om det ikke vil være rigtigt at fremsætte et Forslag til en Ændring i vore kommunale Skattelove, hvorefter dette Forhold kan blive ændret.

Jeg skal til Slut gøre et Par Bemærkninger om et andet uheldigt Forhold, nemlig dette, at det varer saa forfærdelig længe, før de unge Mennesker, der udskrives til Soldater, kan faa Meddelelse om, til hvilken Tid de skal melde sig til Tjeneste ved de respektive Afdelinger. Denne Klage er jo ikke af helt ny Dato. Jeg ved godt, at det har været en Anke, der har været fremme ofte. Men jeg har dog forstaaet det saaledes, at det er vanskeligere nu, end det har været før, at faa disse Medde-

lelser. Maaske det skyldes Overgangen fra noget gammelt til noget nyt. Men jeg ved i alt Fald, at der er flere unge Mennesker af dem, der blev udskrevet i Foraaret, som endnu ikke har faaet oplyst, om de skulde indkaldes nu i Efteraaret eller først til næste Foraar. Dette medfører, at de aldeles ikke har kunnet disponere over deres Tid i Vinter, og dette kan atter let medføre, at de kommer til at gaa ledige i flere Maanedes i Vinter. En saadan Ordning er meget beklagelig. Naar mange af disse unge Mennesker imod deres Villie bliver tvunget bort fra deres borgerlige Erhverv, fordi den tvungne Værnepligt blev opretholdt ved Militærforliget, og naar dertil kommer, at de Gang efter Gang forgæves maa spørge de militære Myndigheder: Hvor-naar agter Myndighederne at gøre Brug af os? uden at de kan faa Besked derom, saa er det givet, at noget saadant i høj Grad vil være medvirkende til at lægge Militærtjenesten for Had, og at de unge Mennesker, der bliver Genstand for en saadan Behandling, føler, at de bliver aldeles uretfærdigt behandlet af de militære Myndigheder.

Nu skal jeg ikke lægge Skylden derfor over paa den højtærede Forsvarsminister, thi som bekendt sorterer Udskrivningsvæsenet ikke under Forsvarsministeren, men under Indenrigsministeren. Jeg tør heller ikke lægge Skylden herfor over paa den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror nemlig, at det er Systemet, der er galt. Jeg tror, det er den Maade, hvorpaa Samarbejdet paa dette Omraade foregaar mellem de to Ministerier, som der er noget i Vejen med. Nu maa dette ikke forstaaes saaledes, at jeg ønsker Udskrivningsvæsenet overflyttet fra Indenrigsministeriet til Forsvarsministeriet, for det gør jeg ikke af andre Grunde. Men jeg henstiller, at der sker en Forhandling mellem de to Ministre, den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Indenrigsminister, saaledes at der kan komme en ny Forretningsgang paa dette Omraade, og saaledes at de unge Mennesker, som bliver tvunget til at skulle være Soldater, kan faa det berettigede Hensyn taget, at de saa tidligt som muligt faar Meddelelse om, til hvilken Tid de skal melde sig til Tjeneste ved deres Afdelinger. Maaske dette er et af de Spørgsmaal, der kan henføres under den store Forenklingskommission, og i saa Fald skal Henvendelsen jo ikke ske hverken til Forsvarsministeren eller til Indenrigsministeren, men derimod til Justitsministeren, som er Formand for denne Kommission. For mig er det uden